

RESSÒ DE LA PARAULA

«L'AVUI» DE DÉU (IV)

La veu que crida al sacerdoci

—niciàvem aquestes reflexions recordant aquelles paraules de la Carta als Hebreus, que, citant el Salm 94(95), ens advertia: «Si sentiu avui la veu del Senyor, no enduriu el vostre cor» (He 3,7-8).

L'enduriment del cor, tant en moments de crisi, com en situacions d'èxit i abundància, impedeix l'escolta de la veu de Déu. Perquè Déu continua parlant, passi el que passi, a cada moment concret. La seva Paraula sempre és actual, com en un «avui» continu. Per això dirà la Carta als Hebreus: «Animeu-vos els uns als altres, cada dia, mentre duri "aquest avui" perquè cap de vosaltres s'endureixi, enganyat pel pecat» (He 3,13).

Com és la veu de Déu?

—La seva veu sempre conté una crida, una interpel·lació personal, que ens compromet. Per això diem que la seva paraula sempre és vocació en sentit ampli, sempre és crida a viure o a fer alguna cosa.

—Quan aquesta veu-crida mira d'orientar tota la vida d'una persona, aleshores diem que aquesta és pròpiament «la vocació personal», «allò

a què Déu et crida a ser en la teva vida».

—A partir d'aquí, es desenvolupa la vida a base de petites crides, que concreten aquella altra personal de la pròpia vocació.

Déu va parlar a sant Josep. El va cridar a una missió absolutament personal: exercir la funció de pare de Jesús, alimentar-lo, tenir-ne cura, en definitiva custodiar el gran misteri del Verb fet Home. El cor de sant Josep, lluny d'estar endurit, va escoltar la veu de Déu i va romandre disponible i obert a totes les vicissituds i sorpreses que li exigia la seva missió. Això és creure i viure fidelment la pròpia vocació.

ble la veritat de l'Encarnació i que d'aquesta manera sigui mostrada a la humanitat...

Sant Josep personifica l'obediència, la veritable obediència, que ha d'acompanyar tota vocació, especialment la vocació sacerdotal. És l'obediència del

pobre, que es posa absolutament disponible, al servei del misteri. És quelcom que no s'improvisa. Una virtut que requereix molt d'oblit de si mateix, de les pròpies necessitats i exigències, incloses les més «naturals» i lògiques.

Sobretot l'exigència de no voler dominar el misteri, la renúncia a «entendre-ho tot», controlar, manar, planificar-ho tot. ¿No ens ha fet Déu intel·ligents, poderosos, capaços de progressar i transformar el món?... És, potser, la virtut més necessària per a servir el misteri, que es va realitzant en aquesta història, a l'Església i en el món. No va ser, no ha de ser en els sacerdots, una mera renúncia, sinó una capacitat per a servir realment, oberts a l'inesperat, lliurats absolutament, des de la fe, a la providència amorosa del Pare.

Justament el Pare que desitja apropar-se als seus fills en formes de paternitat humana. Que la humanitat dels seminaristes i sacerdots s'assembli a la de sant Josep, perquè el Misteri es manifesti al món.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ECO DE LA PALABRA

EL «HOY» DE DIOS (IV)

La voz que llama al sacerdocio

—niciábamos estas reflexiones recordando aquellas palabras de la Carta a los Hebreos, que, citando el Salmo 94(95), nos advertía: «Si escucháis hoy la voz del Señor, no endurezcáis vuestro corazón» (Hb 3,7-8).

El endurecimiento del corazón, tanto en momentos de crisis, como en situaciones de éxito y abundancia, impide la escucha de la voz de Dios. Porque Dios sigue hablando ocurra lo que ocurra, en cada momento concreto. Su Palabra siempre es actual, como en un «hoy» continuo. Por eso dirá la Carta a los Hebreos: «Animaos los unos a los otros, cada día, mientras dure "este hoy", para que ninguno de vosotros se endurezca, engañado por el pecado» (Hb 3,13).

¿Cómo es la voz de Dios?

—Su voz siempre contiene una llamada, una interpelación personal, que nos compromete. Por eso decimos que su palabra siempre es vocación en sentido amplio, siempre es llamada a vivir o a hacer algo.

—Cuando esa voz — llamada busca orientar toda la vida de una persona, entonces decimos que esa es propiamente «la vocación personal», «aquello a lo que Dios te llama a ser en tu vida».

—A partir de aquí, se desarrolla la vida a base de pequeñas llamadas, que concretan aquella otra personal de la propia vocación.

Dios habló a san José. Le llamó a una misión absolutamente personal: ejercer la función de padre de Jesús, alimentarlo, cuidar de él, en definitiva custodiar el gran Misterio del Verbo hecho Hombre. El corazón de san José, lejos de estar endurecido, escuchó la voz de Dios y permaneció disponible y abierto a todas las vicisitudes y sorpresas que le exigía su misión. Eso es creer y vivir fielmente la propia vocación.

Tradicionalmente san José se ha vinculado a los seminarios. ¿Por qué? San José, diríamos hoy, era un laico, un profesional, un ciudadano, padre de familia. Eso sí, con una vocación del todo especial. Y es por esta vocación por lo que la piedad le ha visto tan próximo al sacerdocio ministerial, a los seminaristas y a los sacerdotes. Servir al gran Misterio de Jesús, Dios hecho hombre, para cuidarlo, haciendo posible la verdad de la Encarnación y sea así mostrada a la humanidad...

San José personifica la obediencia, la verdadera obediencia, que ha de acompañar a toda vocación, espe-

cialmente a la vocación sacerdotal. Es la obediencia del pobre, que se pone absolutamente disponible, al servicio del misterio.

Algo que no se improvisa. Una virtud que requiere mucho olvido de sí mismo, de las propias necesidades y exigencias, incluidas las más «naturales» y lógicas.

Sobre todo la exigencia de no querer dominar el misterio, la renuncia a «entender todo», controlar, mandar, planificar todo. ¿No nos ha hecho Dios inteligentes, poderosos, capaces de progresar y transformar el mundo?... Es, quizá, la virtud más necesaria para servir al misterio, que se va realizando en esta historia, en la Iglesia y en el mundo. No fue, no ha de ser en los sacerdotes, una mera renuncia, sino una capacidad para servir realmente, abiertos a lo inesperado, entregados absolutamente, desde la fe, a la providencia amorosa del Padre.

Justamente el Padre que desea acercarse a sus hijos en formas de paternidad humana. Que la humanidad de los seminaristas y sacerdotes se asemeje a la de san José, para que el Misterio se manifieste al mundo.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

DIA DEL SEMINARI 2021 Com vivim

L'escriptura i la pregària és la força del nostre dia a dia

L'estudi ens prepara per donar raó de la nostra esperança

La nostra alegria sorgeix de l'amor i el servei als altres

La comunitat cristiana és un important company de ruta

Mn. Joan Pere Pulido Gutiérrez
Delegat de Pastoral Vocacional

La **Jornada del Dia del Seminari** la celebrem amb el lema «Pare i germà, com sant Josep». Així és invocat també pels seminaristes que es preparen per a ser pastors (pares i germans) per al servei de l'Església i del món.

De la carta apostòlica **Patris corde** del papa Francesc destaquem la seva invitació a descobrir la Veritat que «sempre se'ns presenta com a Pare misericordiós (cf. Lc 15,11-32) que ve al nostre encontre, ens retorna la dignitat, ens posa novament dempeus...» com a «Pare de la valentia creativa» davant de les dificultats.

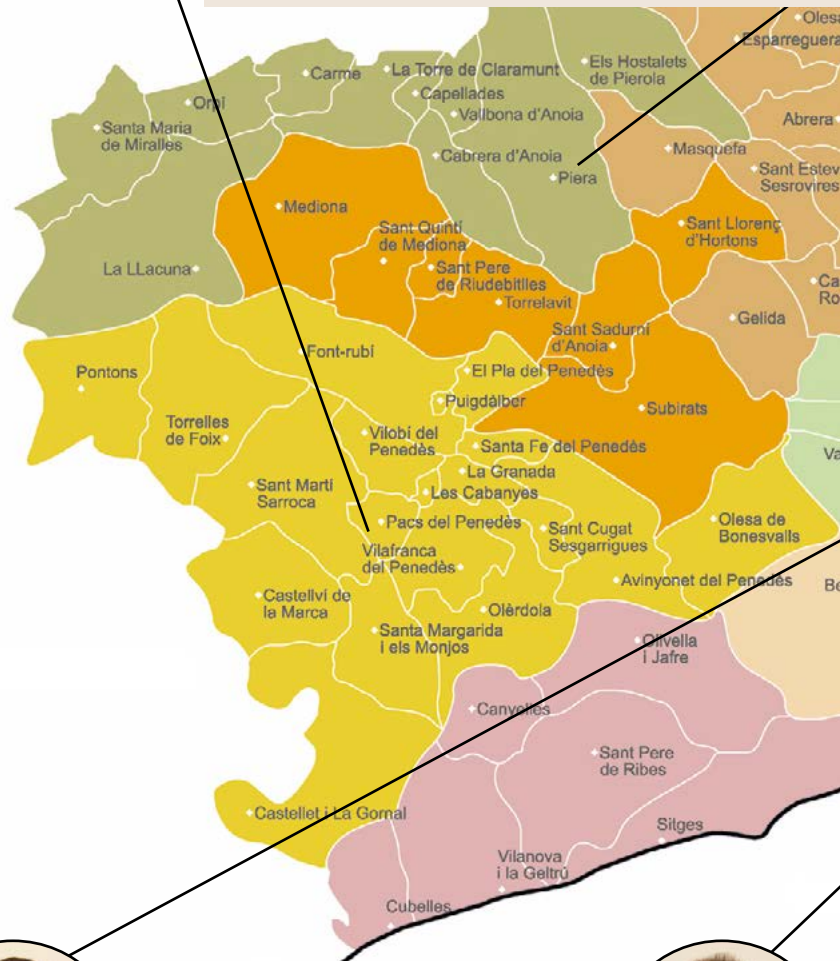
Confiem en la vostra pregària, avui i cada dia, perquè Déu vessi la seva gràcia sobre els seminaristes que han donat el seu sí a la crida del Senyor a seguir-lo, servint els germans i germanes en el sacerdoci. I necessitem el vostre suport econòmic perquè la seva formació sigui adient a les necessitats d'avui en els diferents àmbits: espiritual, pastoral, intel·lectual i psicològic.

Manuel S.C. Rodríguez, 51 anys
Vilafranca del Penedès
2n de Teologia

Des de la maduresa

Visc aquest temps com si fos un regal de manera inesperada. Amb la maduresa s'aprèn a tenir pau i humilitat. Les noves experiències són un aprenentatge continu en el camí que el Senyor m'il·lumina. En allò inesperat hi ha incertesa, però la fe en el nostre Senyor ens ajuda a superar-la.

Josep Sellarés, 27 anys
Sant Vicenç dels Horts
4t de Teologia

Des de la parròquia

Visc la vocació al presbiterat des del servei a la comunitat de Sant Vicenç Màrtir que m'acull. En temps de pandèmia hem redescobert la importància de la presència, segurament no física, però sí des de la pregària, el silenci i l'escolta. En tot, acollir i estimar com el mateix Crist.

ELS SEMINARISTES US DONEM LES GRÀCIES...

- ✓ pel vostre afecte
- ✓ per acompanyar-nos

- ✓ per la
- ✓ per la

En la nostra vocació en Jesucrist?

Mn. Xavier Montané, 28 anys

Piera

Etapa pastoral

Des del diaconat

El ministeri és font d'espiritualitat. Això és el que vaig descobrint i experimentant amb força aquests primers mesos de diaca. Reconec a Déu que em crida i envia cada dia en la comunitat, en els altres i en l'acció.

Joan F. Cortès, 36 anys

Sant Feliu de Llobregat

Etapa pastoral

Des de la litúrgia

En la litúrgia celebrem el Misteri de la fe. En ella Crist s'hi fa present: en la comunitat, el ministre, la Paraula de Déu... D'ella en raja la nostra vida cristiana; i com a batejats, Crist es relaciona amb nosaltres molt íntimament, personalment i comunitària. I així com som servidors de la litúrgia, també ho som de Crist i del Poble de Déu.

Mateo Gómez, 22 anys

Sant Feliu de Llobregat

1r de Filosofia

Des del discerniment

Personalment, visc aquesta vocació amb els ulls de l'Amor. És a dir, demanant al Senyor que tenint el meu cor posat en ell, pugui donar un bon testimoni d'una fe viva i esperançadora. Obrint el cor a l'escolta de la seva Paraula.

Toni Oia, 49 anys

Sant Boi de Llobregat

Curs propedèutic

Des de la maduresa

Més enllà de tota tribulació, Jesús es fa present, passi el que passi. Espera, empeny i torna. M'agita i em torna a calmar, com el mar o la llum que es dispersa per tot arreu. M'ha cridat pel meu nom, jo em deixo cuidar. Senyor, estreny fort la meva mà.

François N'Konou, 35 anys

Sant Joan Despí

5è de Teologia

Des de l'Eucaristia

Seguir el Senyor, en la seva Presència Eucarística, és l'ajuda més preciosa i més forta en l'avui de la nostra història vocacional, així com de tota la humanitat.

Mn. Samuel Gutiérrez, 43 anys

Castelldefels

Etapa pastoral

Des del diaconat

Visc el diaconat com el servei, que és ahora missió, de manifestar amb alegria l'amor de Déu entre els homes. Soc empès per l'Esperit Sant a rentar, en nom de Jesucrist, els peus dels meus germans, és a dir, a donar de franc allò que abans he rebut de franc.

Els seminaristes han preparat aquest vídeo amb motiu del Dia del Seminari 2021

la vostra saviesa

per la vostra pregària

per la vostra comprensió

la vostra acollida

per la vostra amistat

per la vostra col·laboració

Diumenge V de Quaresma (B)

COMENTARI

«El gra de blat, si mor, dona molt de fruit»

Ja sabem que l'evangeli és ple de paradoxes o de contradiccions segons la manera de pensar del món. Ho diu Jesús: *Si el gra de blat, quan cau a terra, no mor, queda sol, però si mor, dona molt de fruit. Els qui estimen la seva pròpia vida la perden; els qui no l'estimen en aquest món, la guarden per a la vida eterna.* Això és el que viu Jesús. Som a punt d'entrar en la Setmana Santa, quan celebrarem la mort de Jesús que és l'inici de la nostra salvació. És el gra de blat que mor però per donar fruit, el fruit de la salvació eterna per a tots els homes i dones del món. Vol dir això que a Jesús no li feia por morir? És evident que sí: *En aquests moments em sento torbat. Què he de dir? Pare, salveu-me d'aquesta hora?* Aquesta és la temptació que tindriem tots nosaltres: demanar a Déu que ens alliberi del sofriment i de la mort. Però què diu Jesús: *No, és per arribar en aquesta hora que jo he vingut. Pare glorifiqueu el vostre nom. Una veu va dir del cel... ja l'he glorificat, però encara el glorificaré.* Aquesta glòria passa per la mort i la resurrecció de Crist. Jesús vol ser fidel al Pare fins i tot al preu de la mort: no estima la seva pròpia vida en aquest món!

Aquesta mort de Jesús inaugura una nova aliança (de la que parla Jeremies): *Posaré la meva llei en el seu interior, l'escriuré en els seus cors. Llavors jo seré el seu Déu, i ell seran el meu poble... tots em coneixeran del més petit al més gran.* Gràcies a la mort de Jesús podem viure com a fills de Déu, ara serem el poble del Senyor. La mort de Crist dona un gran fruit de vida i de salvació. El mateix ens diu la carta als hebreus. Jesús demana *amb grans clams i amb llàgrimes a Déu* que el salvi de la mort. *Déu l'escoltà...* Però el resultat és que *aprengué en els sofriments què és obeir i un cop consagrat sacerdot és font de salvació eterna per a tots els que se li sotmeten.* Crist morint, fent la voluntat de Pare ha aconseguit la nostra salvació eterna. El camí per a la vida és la mort; el camí de la salvació és la creu. També per a nosaltres.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de Jeremies (Jr 31,31-34)

Vindran dies, diu l'oracle del Senyor, que pactaré amb el casal d'Israel i amb el casal de Judà una aliança nova. No serà com l'aliança que vaig pactar amb els seus pares el dia que els vaig donar la mà per fer-los sortir del país d'Egipte; aquella aliança, ells la van trencar, tot i que jo era el seu amo, diu l'oracle del Senyor. L'aliança que jo pactaré després d'aquells dies amb el casal d'Israel serà aquesta, diu l'oracle del Senyor: Posaré la meva llei en el seu interior, l'escriuré en els seus cors. Llavors jo seré el seu Déu, i ells seran el meu poble. No caldrà que s'instrueixin l'un a l'altre dient: «Coneixeu qui és el Senyor», perquè tots em coneixeran; del més petit al més gran, diu l'oracle del Senyor, ja que els perdonaré la culpa i no recordaré més el seu pecat.

▶ Salm responsorial (50)

R. *Déu meu, creeu en mi un cor ben pur.*

Compadiu-vos de mi, Déu meu, vós que estimeu tant; / vós que sou tan bo, esborreu les meves faltes; / renteu-me ben bé de les culpes, / purifiqueu-me dels pecats. R.

Déu meu, creeu en mi un cor ben pur, / feu renéixer en mi un esperit ferm. / No em llenceu de la vostra presència, / ni em prengueu el vostre esperit sant. R.

Torneu-me el goig de la vostra salvació, / que em sostingui un esperit magnànim. / Ensenyaré els vostres camins als pecadors, / i tornaran a vós els qui us han abandonat. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 5,7-9)

Germans, Jesús, durant la seva vida mortal, s'adreçà a Déu, que el podia salvar de la mort, pregant-lo i suplicant-lo amb grans clams i amb llàgrimes. Déu l'escoltà per la seva submissió. Així, tot i que era el Fill, aprengué en els sofriments què és obeir, i un cop consagrat sacerdot es convertí en font de salvació eterna per a tots els qui se li sotmeten.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 12,20-33)

En aquell temps, alguns d'entre els grecs que havien pujat a Jerusalem per adorar Déu en ocasió de la festa, anaren a trobar Felip, que era de Bet-Saida de Galilea, i li pregaven: «Senyor, voldríem veure Jesús.» Felip anà a dir-ho a Andreu i tots dos ho digueren a Jesús. Jesús els respongué: «Ha arribat l'hora que el Fill de l'home serà glorificat. Us ho dic amb tota veritat: si el gra de blat, quan cau a terra, no mor, queda sol, però si mor, dona molt de fruit. Els qui estimen la seva pròpia vida la perden; els qui no l'estimen en aquest món, la guarden per a la vida eterna. Si algú es vol fer servidor meu, que em segueixi, i s'estarà on jo m'estic. El Pare honorarà els qui es fan servidors meus. En aquests moments em sento torbat. Què he de dir? Pare, salveu-me d'aquesta hora? No, és per arribar en aquesta hora, que jo he vingut. Pare, glorifiqueu el vostre nom.» Una veu va dir del cel estant: «Ja l'he glorificat, però encara el glorificaré.»

La gent que ho sentí deia que havia estat un tro; d'altres deien que un àngel li havia parlat. Jesús els digué: «No és per mi que s'ha sentit aquesta veu, és per vosaltres. Ara és el moment que aquest món serà condemnat. Ara el sobirà d'aquest món serà expulsat, i jo, quan seré enlairat damunt la terra, atrauré tothom cap a mi.» Deia això indicant com havia de ser la seva mort.

▶ Lectura del libro de Jeremías (Jer 31,31-34)

Ya llegan días —oráculo del Señor— en que haré con la casa de Israel y la casa de Judá una alianza nueva. No será una alianza como la que hice con sus padres, cuando los tomé de la mano para sacarlos de Egipto, pues quebrantaron mi alianza, aunque yo era su Señor —oráculo del Señor—. Esta será la alianza que haré con ellos después de aquellos días —oráculo del Señor—: Pondré mi ley en su interior y la escribiré en sus corazones; yo seré su Dios y ellos serán mi pueblo. Ya no tendrán que enseñarse unos a otros diciendo: «Conoce al Señor», pues todos me conocerán, desde el más pequeño al mayor —oráculo del Señor—, cuando perdone su culpa y no recuerde ya sus pecados.

▶ Salmo responsorial (50)

R. *Oh, Dios, crea en mí un corazón puro.*

Misericordia, Dios mío, por tu bondad, / por tu inmensa compasión borra mi culpa; / lava del todo mi delicto, / limpia mi pecado. R.

Oh, Dios, crea en mí un corazón puro, / renuévame por dentro con espíritu firme. / No me arrojes lejos de tu rostro, / no me quites tu santo espíritu. R.

Devuélveme la alegría de tu salvación, / afíanzame con espíritu generoso. / Enseñaré a los malvados tus caminos, / los pecadores volverán a ti. R.

▶ Lectura de la carta a los hebreos (Heb 5,7-9)

Cristo, en los días de su vida mortal, a gritos y con lágrimas, presentó oraciones y súplicas al que podía salvarlo de la muerte, siendo escuchado por su piedad filial. Y, aun siendo Hijo, aprendió, sufriendo, a obedecer. Y, llevado a la consumación, se convirtió, para todos los que lo obedecen, en autor de salvación eterna.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 12,20-33)

En aquel tiempo, entre los que habían venido a celebrar la fiesta había algunos griegos; estos, acercándose a Felipe, el de Betsaida de Galilea, le rogaban: «Señor, queremos ver a Jesús». Felipe fue a decírselo a Andrés; y Andrés y Felipe fueron a decírselo a Jesús. Jesús les contestó: «Ha llegado la hora de que sea glorificado el Hijo del hombre. En verdad, en verdad os digo: si el grano de trigo no cae en tierra y muere, queda infecundo; pero si muere, da mucho fruto. El que se ama a sí mismo, se pierde, y el que se aborrece a sí mismo en este mundo, se guardará para la vida eterna. El que quiera servirme, que me siga, y donde esté yo, allí también estará mi servidor; a quien me sirva, el Padre lo honrará. Ahora mi alma está agitada, y ¿qué diré? ¿Padre, líbrame de esta hora? Pero si por esto he venido, para esta hora: Padre, glorifica tu nombre». Entonces vino una voz del cielo: «Lo he glorificado y volveré a glorificarlo.»

La gente que estaba allí y lo oyó, decía que había sido un trueno; otros decían que le había hablado un ángel. Jesús tomó la palabra y dijo: «Esta voz no ha venido por mí, sino por vosotros. Ahora va a ser juzgado el mundo; ahora el príncipe de este mundo va a ser echado fuera. Y cuando yo sea elevado sobre la tierra, atraeré a todos hacia mí». Esto lo decía dando a entender la muerte de que iba a morir.